

ЗВІДКІЛЯ ПОВЕРТАЄШСЯ, СИВИЙ ЛЕЛЕКО?

Учнівський зліт через 45 літ

Р.І.Станько, З.Й.Федіна зі своїми наставниками М.К.Парфенюком і В.Я.Суглобовою.

Усі ми того дня відмолодилися на піввіку, квітнули разом зі своїми «однолітками» - застрашними випускниками Млинівської середньої школи № 1, а для нас просто - Млинівської середньої. Бо ж того далекого 1956-го, який став сьогодні таким близьким, вона була одна-єдина. Сходилися дітлахи з усіх близьких і далеких сіл. З Хорупаня, Смордви, Добрятина, Московщини, Новин, Владиславівки... Далі були Клин, Остріїв, Головчиці, Божкевичі. Та чи варто перелічувати, якщо десятирічка була одна. То вже потім початкові переростали в семирічні, семирічки - у середні. І учнів усіх не перелічити, з якими «гризли науку». Освіта була обов'язковою. Наразі семирічна, а згодом - середня.

«Патріархів», котрі пройшли, як мовиться, від першого дзвінка, до випускного, лишилося четверо: це - автор цієї публікації, будівельник Мирослава Приходько (Чайківська), лікар Ірина Куц (Плисюк), домогосподарка Надія Романчук (Шевчук). А

всього на зустріч з рідною школою через 45 років після її закінчення прибуло одинадцять, буду казати, пенсіонерів, ветеранів. Прибули з нашого та інших районів області, з інших куточків України. Із зарубіжжя приїхати, очевидно, не вистачило моці, можливості у наш скрутний час. І здоров'я. Воно залишає нас щодень.

А які дуби були, які берізки струнки, білокори! Всього двадцять шість - тринадцять дівчат і стільки ж хлопців. Дубами в найкращому розумінні цього поняття нас назвав улюбленець класу (та й всієї школи, де хімію читав), вчитель-гуморист Микола Ксенофонович Парфенюк, який також був на зустрічі: «В нашій класі є три дуба - Когут, Станько і Заруба.» То після того, як разом їздили в Клеванські ліси за колодами для облаштування спортзалу в підвалі школи.

Віджолудилися дуби, прив'яли вже берізки. А декого і зовсім забрав навки життєвий корчунок. Немає вже мого однопартника Євгена

Палійчука, душі класу, жартуна-дотепника Ростислава Когута. Загубився десь у світах мій тодішній найкращий друг Шура Сивоєризов.

Не прибули на зустріч полковник у відставці Петя Ковальчук, військовий льотчик Саша Мулява, офіцер Степан Цикалюк... П'ятнадцять нас не прибуло, а тільки одинадцять

А ще Віра Яківна Суглобова, Ганна Гаврилівна Павлова, Ольга Луківна Тарасюк, котрі вчили і випускників 1961 року - «сорокарічників». Вони також прибули на свій ювілей. Тоді ніхто нас не ділав на обдарованих і необдарованих. Усім приділяли однакову увагу, вірніше, відстаючих намагалися підтягти до «відмінників».

А найобдарованішим з

На порозі рідної школи.

нашого класу, я вважаю, став Ігор Савицький. Йому не поталанило здобути вищу освіту, самотужки опанував професіями слюсаря, токаря, коваля, електрогазозварника і впродовж десятиліть своїми золотими руками, допитливим розумом обслуговує механізми тракторної бригади, ферми Млинівсько-

го технікуму ветеринарної медицини.

Ігоря і всіх нас, однокласників, зробили фахівцями своєї справи, насамперед, наші рідні вчителі: беззмінна класний керівник упродовж 8-10 класу Марія Василівна Райська (котра чомусь не прибула на зустріч), тодішній директор школи історик Георгій Петрович Харченко та його наречена, згодом дружина Марія Романівна Оксюта, заслужений учитель Української РСР Лідія Миколаївна Трохимець, «француз» Ігор Якович Підковирін, фізрук Леонтій Дем'янович Лебедев... І всі, всі, всі, хто давав нам путівку в життя, хто наставляв на путь істинний. І ніхто з нас, вважаємо, не схибив у житті, не згяньбив звання рідної Млинівської середньої школи. Спасибі тобі, наша старенька і вічно юна дитячими голосами, домівка, спасибі вічно живим у наших серцях педагогам.

Усі ми щиро вдячні нинішньому педагогічному колективу, застрашним випуск-

никам, які так радісно, тепло, щиро стріли нас у назавжди рідних нам стінах, класах, вплели у свої виступи і пісню і згадки про рідну школу.

Роман СТАНЬКО
та всі прибулі і
неприбулі на зустріч з
рідною школою
випускники 1956 року.